

מ"ת 50237/07/18 - מדינת ישראל נגד מוסא זנון, סלימאן אבו גלידן, סלאם סלאם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 50237-07-18 מדינת ישראל נ' זנון(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט יעקב פרסקי

המבקשת: מדינת ישראל ע"י עו"ד לימור הילל

נגד

המשיבים:

1. מוסא זנון (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אורי בן נתן
2. סלימאן אבו גלידן (עציר) ע"י ב"כ עו"ד יאיר דרייגור
3. סלאם סלאם (עציר)

החלטה למשיבים 1-2

החלטה זו עוסקת בשאלת מעצרם עד תום ההליכים של המשיבים 1-2.

כנגד המשיבים 1-3 הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות של ייבוא סם מסוכן, עבירה לפי סעיף 13+19א לפקודת הסמים המסוכנים [נ"ח] התשל"ג - 1973, החזקת סם מסוכן לפי סעי' 7(א) לפקודה, הפרעה לשוטרי לפי ס' 275 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (למשיבים 2-3) ומעשי פזיזות ורשלנות לפי סעי' 338(א)(1) לחוק העונשין. ברקע הדברים טוענת המבקשת כי המשיבים ביחד עם אחרים, התארגנו במועד שאינו ידוע במדויק עובר ליום 10.7.18 משני צידי הגבול עם מצרים לבצע פשע מסוג הברחת סם מסוכן לישראל. סמוך לשעה 05:00 ביום 10.7.18, ליד קו דיווח 310 בגבול מצרים בתיאום מראש, נזרקו ממצרים מספר רב של חבילות ובהן סם מסוכן מסוג קנאביס לתוך שטח ישראל. למקום הגיע רכב מסוג לנדקרזר, (להלן: "רכב מס' 4"), וכן שני מעורבים שהעמיסו לרכב חבילות סם רבות ונסעו מהמקום. במקום איסוף הסם נותרו 17 אריזות פלסטיק וארגז פלסטיק שהכילו 17.943 ק"ג סם מסוכן מסוג קנאביס. השניים שהיו ברכב מס' 4 שבו למקום בו נותרו חבילות משמעותיות של סם אך בסוף נסעו מהמקום בלי לאסוף חבילות נוספות. תצפיות איתרו בהמשך אותו יום, סמוך לאחר השעה 13:55, את המשיבים 2-3 ברכב ג'יפ רנגלר מס' 98-135-78 (להלן: "רכב מס' 2") שבבעלות המשיב 2, אשר בזמן תפיסתם נמצאו עימם ברכב חבילות סמים שכללו 33 אריזות ניילון, 8 ארגזי פלסטיק ובהם סם מסוכן מסוג קנאביס במשקל כולל של 39.135 ק"ג וכן שקית ובה 300 מ"ל סם מסוכן נוזלי מסוג delta thc. במועד האמור, היינו סמוך לאחר שעה 13:55 היו בנסיעה זה אחר זה, המשיב 1 ברכב לנדקרזר מס' 77-043-01, (להלן: "רכב מס' 1"), שבבעלות המשיב 1, ואחריו נסעו המשיבים 2-3 ברכב מס' 2. כתב האישום מתאר את מעצר המשיבים. כאמור, בעת המעצר, נתפס הסם שהיה ברכב 2 בו היו מצויים המשיבים 2-3. המיוחס למשיבים נוגע למשקל סם כולל של 57.08 ק"ג מסוג קנאביס ונפח של 300 מ"ל סם נוזלי כאמור.

כאן המקום להקדים כי באירוע היה מעורב רכב נוסף. סמוך לתפיסת המשיבים בידי השוטרים, סמוך לאחר שעה 13:55 ביום 10.7.18, רכב מס' 1 נסע ראשון, אחריו במרחק מה, רכב מספר 2, ואחריו רכב מספר 3, רכב טויוטה היילאקס 19-206-56, (להלן: "רכב מס' 3") בו נהג אחר שנעצר אולם שוחרר בהמשך, בשם עתדאללה זנון. עוד יש להעיר כי לטענת המבקשת, רכב מס' 1 אינו אלא רכב מס' 4, כלומר לא מדובר בשני רכבים שונים אלא באותו רכב והדברים

יפורטו להלן.

לבקשת ב"כ המשיב 3, הדיון בעניינו נדחה ולפיכך החלטה זו נוגעת למשיבים 1-2 אם כי ברור שהראיות הנוגעות למשיב 3 שזורות בכלל המארג הראייתי. המשיב 1 טען שאין ראיות לכאורה נגדו לנטען בכתב האישום. המשיב 2 הסכים לראיות לכאורה באשר לסם שהוחזק ברכב מס' 2, אולם טען שאין ראיות לכאורה לשאר המיוחס לו.

ב"כ המבקשת טענה כי הראיות שהוצגו לבית המשפט יש בהן בכדי לבסס קיומן של ראיות לכאורה כנגד המשיבים 1-2 וב"כ המשיבים 1-2 טענו מדוע אין הדבר כך. יוער כי לא הייתה מחלוקת על עילת המעצר, ולאור עבירות הסמים המיוחסות למשיבים.

אקדים כי לאחר עיון בחומר הראיות, מסקנתי הינה שהמבקשת עומדת בנטל המוטל עליה להוכחת פוטנציאל ההרשעה מעבר לכל ספק סביר על בסיס החומר הראייתי הקיים, כלומר עומדת בנטל הנדרש ולפיו קיימות ראיות לכאורה למיוחס למשיבים.

עסקינן בתיק בו לטענת המבקשת, במצבור הראיות שהינן בעיקרן נסיבתיות, די בכדי לקבוע קיומן של ראיות לכאורה ברף הנדרש לשלב זה בכדי להורות על מעצר המשיבים עד לתום ההליכים. כידוע, ניתן לקבוע קיומן של ראיות לכאורה בהתבסס על ראיות נסיבתיות, כפי שהיה לדוגמא בהלכת בש"פ 5588/12 **ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל**, (כב' השופט הנדל, 24.9.12), (להלן: "**הלכת ניאמצ'יק**"), שעסקה במקרה בו הראיות להוכחת אשמת הנאשם היו נסיבתיות, שם נקבע שישנן שלוש אפשרויות: **הראשונה**, כאשר הראיות לכאורה הנסיבתיות, מובילות לתמונה ברורה של תוצאה הגיונית אחת, במצב זה עומדת המבקשת בנטל הנדרש. **השנייה**, הראיות לכאורה הנסיבתיות, אינן מובילות למסקנה מרשיעה אחת, גם אם יינתן להן מלוא המשקל, ואף בהערכה שכך יהא לאחר סיום התיק העיקרי, ובמקרה שכזה, לא עומדת המבקשת בנטל הנדרש ממנה. **השלישית**, הכוללת מעין מקרי גבול, ולפיהן הראיות לכאורה הנסיבתיות, עשויות לאחר שיעובדו בהליך המשפטי, להביא להרשעת הנאשם, ברמה של סיכוי סביר להרשעה. במקרה שכזה, עומדת התביעה בנטל הנדרש בהליך הביניים של מעצר עד לתום ההליכים. כלומר, עמידה בנטל הנדרש בשלב המעצר עד תום ההליכים אינו רק במקרה של האפשרות הראשונה, אלא גם באפשרות השלישית. מסקנתי, כפי שאפרט להלן, כי עניינו באפשרות השלישית, נוכח מצבור הראיות כפי שיופורטו להלן.

לשיטת המבקשת כפי שעלה מהבקשה, מטעוניה ביום הדיון וכפי שניתן ללמוד מתיק החקירה, ישנן מצבור של ראיות המחזקות את טענותיה, למעורבות המשיבים או מי מהם באירוע כולל בחלק של העברת הסם ממצרים לישראל. והדברים יפורטו לפי הנקודות להלן:

תפיסת הסם על הגדר - לא הייתה מחלוקת על ראיות לכאורה לכך שבסביבות השעה 05:00 באזור קו דיווח 310 נצפו שני אנשים, כמו גם רכב מס' 4 אולם האנשים לא זוהו וגם הרכב לא זוהה באופן וודאי. הדברים עולים מעדויות השוטרים שהיו במארב במקום הברחת הסם, שוטרים בהם שוטר 284, ושוטר 270. נתפסו בגבול סמים בהיקף 17.943 ק"ג סם מסוכן מסוג קנאביס, אשר שני אנשים ברכב מס' 4 לא הצליחו לקחת כאשר אספו חבילות שנזרקו

מגבול מצרים מעבר הגדר לישראל. מדובר בשני אנשים שהיו ברכב שלפי העדויות נחזה להיות כרכב של הצבא אשר בדק את הגדר, רכב שהפעיל פנס מהבהב כתום, (להלן: "צ'קלקה"). הברחת הסם הייתה סמוך לאחר השעה 05:00. איני סבור שזה שהמשיבים נעצרו רק סמוך לאחר 13:55 מנתק בהכרח את האירוע של יבוא הסם בשעה 05:00 כטענת ב"כ המשיבים.

אריזות הסם שנתפסו בגבול - אריזת הסם "שנותר מאחור", אשר לפי עדויות השוטרים במארב, אותם שניים שאספו חבילות אחרות של סם, לא הצליחו לאסוף, (למרות מספר ניסיונות שנערכו בסמוך לאחר השעה 05:00), דומות לאריזות הסם שנתפסו ברכב מס' 2 בו נתפסו המשיבים 2-3. צילומי חבילות הסם מדגימות לכאורה סימונים ייחודיים דומים בין הסמים מהגבול לסמים ברכב: סימון כחול/סימון איקס כחול/כיתוב אדום בערבית ועוד. מדובר באריזות לכאורה דומות.

הדמיון הרב של הרכב שבו השתמשו אלו שאספו את הסם מהגדר - רכב מס' 4 כך טוענת המבקשת דומה מאוד לתיאור של רכב מס' 1 שבבעלות המשיב 1 שנתפס סמוך לאחר השעה 13:55, הגם שהאירוע של יבוא הסם היה סביב השעה 05:00 כך שלטענת המבקשת מדובר באותו רכב. לדמיון החיצוני, יש להוסיף את הפריטים שנמצאו בתוך הרכב אשר מחזקים אפשרות זו שמעלה המבקשת, ולכך יש להוסיף את כלל הנסיבות בהן הימצאות המשיב 1 באזור כהודאתו.

רכב מס' 1 - כאשר סמוך לאחר השעה 13:55 ביום 10.7.18 נתפס המשיב 1 ברכב מס' 1, בתוך הרכב היה פנס מהבהב צהוב הדומה לאותו פנס, "צ'קלקה" שתואר ע"י התצפית על ההברחה. בתוך הרכב נתפסו פריטים רלבנטיים נוספים הרלבנטיים לנסיבות, בהן מכשיר קשר וכן משקפת. כלומר רכב המשיב 1 דומה מאוד לרכב מס' 4 שהיה באירוע בבוקר סביב השעה 05:00, ונתפס בו פריטים אשר הטענה הינה שבמקרה הגיעו לרכב, "מציאות" המשיב 1 שלא יכול היה לתת לגביון פריטים נוספים.

מכשירי הקשר - המשיב 1 נתפס סמוך לאחר השעה 13:55 כאשר ברכב 1 שבבעלותו ובו נהג, נמצא מכשיר קשר המכוון בתדר כמעט זהה לשני מכשירי הקשר שנתפסו אצל המשיבים 2-3 ברכב מס' 2. הזהות אינה מלאה בין התדרים, והתדר שהיה במכשיר הקשר שנתפס אצל המשיב 1 היה מרוחק שתי נקישות בלבד מהתדר במכשירים אצל המשיבים 2-3. מכשיר הקשר שנתפס אצל המשיב 1 היה שונה באופן מסוים מזה שנתפס אצל המשיבים 2-3. המכשיר אצל המשיב 1 היה מדגם "tyt" כאשר המכשירים שנתפסו ברכב 2 בו היו המשיבים 2-3 היו מסוג "אופנג אנטה". מכשיר הקשר שנתפס אצל המשיב 1 היה כטענתו מכשיר קשר אותו מצא כך טען הוא בחקירתו, (ש' 294 חקירת 19.7.18). מדובר באחד משני מכשירים שהוא מצא אולם לא ידע לתת הסבר לאן נעלם מכשיר קשר נוסף שהוא מצא.

האזנות סתר - נערכו האזנות סתר, ובין היתר נקלטה שיחה העוסקת בתיאום שבין המשיב 1 לבין מעורב אחר שלא נתפס, "עווד", שיחה מס' 81, בין "מוסי" ל "עוואד", שיחה בה מדברים על הצורך באנטנה ארוכה. השיחה הינה בערב שלפני האירוע, בשעה 18:51 ביום 9.7.18. השיחה אינה שיחת חולין אלא עוסקת למשל ב: "להתקרב לגדר". בהמשך יש התייחסות "לעקבות", "מחפשים אותנו", "תחמוק בגיא למעלה". השיחה עוסקת באנטנה ארוכה לצורך קליטה. לא

מצאתי כי בכך ששמו של הדובר לא היה מוסא, כלומר המשיב 1 אלא "מוסי" כדי להגיע למסקנה כי לא מדובר בשיחה שבה הדובר הינו המשיב 1. על פני הדברים השיחה קשורה לאירוע, שעומד להתרחש שעות סמוך לה.

עוד על האזנות סתר - לעיל פורטה האזנת סתר בה המשיב 1 שוחח עם מעורב שטרם נתפס בקשר לאנטנה ארוכה וכו'. טוען ב"כ המשיב 1 כי האזנות הסתר מתייחסות לאדם בשם מוסא או מוסי ולכן יש בהם פגם וכי האזנות הסתר לא הוכח שהיו לטלפון של המשיב 1. טוען ב"כ המשיב 1 כי זיהוי הקול שערכה שוטרת מיחידת הסיגנט המזהה כנטען את קולו של המשיב 1, אין לה ערך ראיתי, תוך הפנייה לעמ"ת 17-01-19932 בענין אלאטראש נ' מדינת ישראל, (כב' השופט אברבנאל, מחוזי ירושלים, 22.1.17) שם התייחס בית המשפט לכך שזיהוי שאינו חוות דעת, משקלו הראיתי מוגבל. כן הפנה ב"כ המשיב 1 להנחיות פרקליט המדינה הנחיה 7.7 שעניינה מבחן זיהוי קול ולפיה יש כללים למבחן זיהוי קול שלא נעשו. אלא שכפי שאף אישר ב"כ המשיב 1, וכפי שנקבע בעמ"ת 17-01-19932 אין מדובר אלא בשאלת משקל הראייה. טוען ב"כ המשיב 1 כי חלק מהשיחות היו עם שני אנשים ולכן הדבר סותר את אותה התזה של השוטרת שכתבה את מסמך זיהוי הקול תוך הפניה לשיחות 87 בעמדה 252578 וכן שיחה 91. טענות אלו של ב"כ המשיב 1 למשקל הראייה לא ניתן לומר שאין בהן ממש, והדברים משוקללים ומובאים בחשבון אם כי מאידך, יש משקל שניתן לייחס למזכר האמור בדבר זיהוי הקול ואין מדובר בראייה שאינה קבילה.

העדר הימצאות טלפון המשיב 1 - טוען ב"כ המשיב 1 כי ישנם פגמים בהאזנות הסתר, ונטען כי לא הוכח שהטלפון שהוזן כביכול של המשיב 1 אכן היה שלו. זאת, בין היתר בשל כך שהטלפון לא נמצא ברכב המשיב 1 עת נתפס למרות שאוכן סמוך לתפיסה בשעה 13:45 כאשר המשיב 1 נתפס סמוך לאחר השעה 13:55. אכן, אי תפיסת הטלפון אינה פועלת לטובת טענות המבקשת, אולם אין מדובר בהפיכת הקערה על פיה. כפי שפורט קודם, המשיב 1 טען שמצא שני מכשירי קשר ובעת תפיסתו היה עימו מכשיר אחד ולא ידע כיצד להסביר זאת. היכן היה הטלפון בשעה 13:45 לא ברור. מכאן ועד קביעה כי לא הוכח שהטלפון לא היה בידי המשיב 1 יש מרחק, והדברים מובאים בחשבון, כלומר הגם שאין מדובר בראייה מוחלטת, האזנות הסתר למשיב 1 יש בהן את הפוטנציאל להפוך לראייה נגדו והדברים נלקחים בחשבון בכלל המארג הראיתי.

עמדת המשיבים להיכרות ביניהם - המשיב 1 מסר בחקירתו כי אינו מכיר את המשיבים 2-3 אשר לא השיבו לנושא ההיכרות כי שמרו על זכות השתיקה. עמדת המשיב 1 אינה פשוטה נוכח הימצאות הצדדים בנסיעה ברכבים, בטור, זה אחר זה, ללא הסבר לצירוף המקרים של הנסיעה, סמוך לשעה 13:55. קושי מהותי כפי שיפורט להלן הינו הימצאות פריטים בהם DNA של המשיב 3 ברכבו של המשיב 1, משקפת ואביזר למכשיר הקשר.

זכות השתיקה - המשיב 1 השיב לשאלות החוקרים, אולם המשיבים 2-3 שמרו על זכות השתיקה, כאשר המשיב 3 לא השיב לשאלות כלל, והמשיב 2 לא השיב לשאלות המהותיות בהן שמר על זכות השתיקה. נושא זה עומד לחובתו של המשיב 2 בכל הנוגע לחלקו, בין היתר כאשר נשאל שאלות הנוגעות להיכרות שלו עם המשיב 1.

ההימצאות במקום - המשיב 1 אישר שהיה באזור האירוע סביב השעה 05:00. סיפר שטייל באזור היה אצל חבר שעובד כשומר. המשיב 2 טען שעובד באזור אך הכחיש המיוחס לו. ההימצאות באזור הינה נסיבה רלבנטית.

אופן נסיעת שלושת הרכבים סמוך לאחר 13:55 - לפי עדויות השוטרים העוקבים השונים, שלושת הרכבים, 1, 2 וכן רכב 3 נסעו "בטור" זה אחר זה ומאופן הנסיעה עולה הקשר שבין הרכבים, בהם רכב 1 וכן רכב 2.

איכונים - ישנם איכונים ושיחות באזור האירוע שבין המשיב 1 למשיב 2, החל מהשעה 17:00 ביום שלפני האירוע ועד שעה 03:00 כלומר שעתיים לפני הברחת הסמים לארץ. שיחות נוספות נוהלו ביניהם מסביבות השעה 13:00. המשיב 2 מאוכן באזור ההברחה במקביל למשיב 1, אשר אמנם אישר כי היה במקום כלומר אינו מכחיש את המיקום אולם טען בחקירתו כי טייל באזור. איני סבור כי יש בטענת ב"כ המשיב 2, שלא היה איכון בשעת ההברחה בכדי ללמד בהכרח על העדר מעורבות.

DNA - דומה כי ראיה זו הינה מהותית ביותר לחובת המשיבים. ברכב המשיב 1, ברכב מס' 1 נתפסו שני פריטים רלבנטיים: אביזר דיבור למכשיר קשר ("מע"ד") וכן משקפת עליהם נמצא DNA של המשיב 3. זאת, כעולה מחו"ד המומחה רפ"ק נפתלי עינות מיום 23.7.18, סע' 8 בעיקר 8.1 וכן 8.2 בפירוט המוצגים. כן בנוסף מוצג דו"ח בדיקת מוצגים צ.ר. 14 + צ.ר. 15 מיום 22.7.18 (מוצג "קנה" בתיק החקירה). המסקנות הינן כי על גבי שני פריטים שהיו ברכב של המשיב 1, היה DNA של המשיב 3 אשר כאמור נתפס עם כמות נכבדה של סם סמוך לאחר שנסע "בטור" לאחר רכב המשיב 1 בסמוך לשעה 13:55.

טען ב"כ המשיב 1, כי מדובר בחפצים שנמצאו בתא המטען של רכב מס' 1 ואין בהם בכדי ללמד על כל קשר למשיב 1. לא מצאתי כי מדובר באביזרים שאינם רלבנטיים. המשקפת שנמצאה בתא המטען של משיב 1 לא היה לגביה הסבר המניח את הדעת. לטענת המשיב 1 "מצא אותה". הראיה הביולוגית של ה DNA נתפסה גם על אביזר מכשיר הקשר שנמצא מתאים לכל המכשירים שנתפסו אף כאן קושי לחובת המשיבים. ראיה ביולוגית זו, על גבי שני פריטים רלבנטיים מאוד לאירוע, של מעורב אחד ברכב של מעורב שני, הינן ראיות המחזקות מאוד את טענת המבקשת.

סיכום ביניים

כאשר מסכמים ומשקללים את מכלול מארג הראיות בהן הנסיבות, מסקנתי הינה שהמבקשת עמדה בנטל הוכחת פוטנציאל ההרשעה מעל לספק סביר כנדרש הן בעניין המשיב 1, והן בעניין המשיב 2 שלא חלק על ראיות לכאורה להחזקת סמים בהיקף הנטען במכוניתו בעת האירוע. לפיכך אני קובע כי המבקשת עמדה בנטל הוכחת קיומן של ראיות לכאורה למיוחס למשיבים 1-2, כמו גם קיומה של עילת מעצר.

האם יש מקום להורות על חלופת מעצר?

לא הייתה מחלוקת על טענות המבקשת בבקשה ולפיהן המשיב 1 הינו בעל עבר פלילי בעבירות התפרצות ונשק אשר ריצה מאסר בפועל של שנה ואלו המשיב 2 הינו בעל עבר פלילי בעבירות מין ואלימות שריצה מאסר של 12 שנה משנת 2002. עסקינן בעבירות סמים בהן הכלל הינו מעצר ורק במקרים חריגים ביותר, ניתן יהיה בהן להורות על חלופת מעצר. בענייננו, מדובר במשיבים בעלי עבר פלילי. העבירות שבוצעו נעברו תוך תחכום ותעוזה, על גבול מצרים, תוך קשר עם גורמים רבים באמצעים שונים, בהם קשר עם אזרחיים מצריים. מהשיחות שהואזנו עולה כי המשיבים פעלו כיחידה מבצעית לכל דבר, תוך שימוש "בקודים" ו"הצפנת" דרכי הפעולה. עולה כי למשיבים יכולת להשיג ולהשתמש באמצעים וכלים לצורך ביצוע העבירות. היקף הסם שנתפס הינו גדול ביותר. מתקשה אני מאוד לקבוע שישנה חלופה שתאיין את מסוכנות המשיבים 1-2. לגבי המשיב 2, לא הוצעה חלופה.

ב"כ המשיב 1 ביקש בעת הדיון כי בטרם החלטה סופית, יתאפשר לו לאחר שימוע ההחלטה ככל שתתקבל בקשת המבקשת בעניין הראיות לכאורה, לטעון לחלופה, ואפשר זאת, מבלי שבדבר יהיה בכדי לעורר כל ציפייה לגבי הוראת החלופה.

לפיכך, בכול הנוגע למשיב 2, ולאור הנסיבות שפורטו, אני מורה על מעצרו עד תום ההליכים נגדו.

כעת אשמע את ב"כ המשיב 1 ולאור בקשתו באשר לטענות המשיב 1 לחלופת מעצר.

ניתנה היום, כ"ז אב תשע"ח, 08 אוגוסט 2018, בהעדר הצדדים.